

РЕШЕНИЕ

№ 322

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 09.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7199** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).
Образувано е по постъпила жалба на „Бизнес процеси“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „Н.“,[жк], [жилищен адрес] представлявано от А. И. Д., чрез адвокат В. Г., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. на Директор на ТД на НАП-С., с което е оставени без уважение жалба по административен ред срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С230022-022-0044723/21.06.2023 г., издадено от А. Д., публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП [населено място] и жалба по административен ред срещу ПНОМ с изх. № С230022-022-0044750/21.06.2023 г., издадено от А. Д., публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП [населено място].
В жалбата се твърди, че оспореното Решение № ПИ-238/11.07.2022 г. на Директор на ТД на НАП-С. е неправилно и необосновано, поради допуснатото нарушение на материалния и процесуалния закон. Излага доводи, че с в случая не съществува годно изпълнително основание, поради което постановления за налагане на обезпечителни мерки са незаконосъобразни, поради което и оспореното решение на директора на ТД на НАП [населено място] е незаконосъобразно. Подробни съображения излага в депозираната жалба. По същество от Съда се иска да отмени оспорения административен акт. Претендира разноски. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. Г., който моли Съда да уважи

депозираната жалба по изложените в нея съображения. Претендира сторените по делото разноски за платена държавна такса.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., редовно призован се представлява от юрисконсулт Й., моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, като постанови решение, с което да остави в сила Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, намира за установена следната фактическа обстановка:

Срещу жалбоподателя „Бизнес процеси“ ЕООД в ТД на НАП [населено място] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г. по описа на ТД на НАП [населено място] за събиране на установени и изискуеми публични вземания. Предмет на образуваното изпълнително дело са установени и изискуеми публични задължения, общо в размер на 308 038.89 лв., в това число главница – 298 759.10 лв. и лихви, изчислени към 21.06.2023 г. в размер на 9 279.79 лв.

Във връзка с образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г. е издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание на чл. 221 от ДОПК с изх. № С230022-149-0008467/21.06.2023 г., връчено на задълженото лице на 22.06.2023 г., съгласно обратна разписка с изх. № С230022-РЗЛ-0008925/22.06.2023 г. В съобщението са описани задълженията на дружеството по основание и размер с посочени изпълнителни титули, както следва: Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г., издадено от Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. в Министерство на иновациите и растежа, с което е определено задължение по чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3/22.05.2018 г., представляващо недължимо платена финансова подкрепа в общ размер на 301 073.04 лв. – главница в размер на 292 446.00 лв., ведно с начислените лихви за забава към 21.06.2023 г. в размер на 8 627.04 лв.; Декларации Обр. № 6, подадени от лицето за периоди м. Септември и м. Октомври 2020 г.; от м. Април до м. Декември 2022 г. и за м. Януари 2023 г.; с декларираните задължения за ДОО, ЗО, УПФ, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях отношения, както и задължения по данъчни декларации по ЗДДФЛ – всички общо в размер на 6 965.85 лв., ведно с начислените лихви към 21.06.2023 г. По преписката липсват данни и доказателства за предприети от страна на „Бизнес процеси“ ЕООД действия за доброволно плащане на задълженията.

С издаденото Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г., издадено от Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. е прекратен Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-2.040-0871-C01, сключен по Процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-2.040 „Подобряване на производствения капацитет в М.“, Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г., с бенефициент „Бизнес процеси“ ЕООД. Със същото решение е установено задължение за недължимо платена сума по смисъла на чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите за възстановяване и

отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество, в размер на 292 446.00 лв., представляваща обществен финансов ресурс без постигане на конкретните цели на процедурата за предоставяне на БФП и необосновано финансово облагодетелстване на един изначало недопустим за финансиране икономически субект. С решението на основание чл. 43 от Наредба № Н-3 от 22.05.2018 г., на „Бизнес процеси“ ЕООД е определен 14-дневен срок от датата на получаване на решението да възстанови недължимо платените разходи в размер на 292 446.00 лв. по посочена банкова сметка. Указано е, че в случай на неизпълнение и невъзстановяване на дължимите средства в 14-дневния срок, от страна на УО на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. ще започне да начислява лихви за забава, като административната преписка ще бъде предадена на НАП за събиране на вземането по реда на чл. 169, ал. 1 от ДОПК.

От административната преписка и от служебна справка в деловодната система на АССГ се установява, че Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г., издадено от Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. е оспорено от „Бизнес процеси“ ЕООД по съдебен ред, като е образувано административно дело № 2876/2023 г. по описа на АССГ, което е висящо към момента на постановяване на настоящия съдебен акт. Няма данни изпълнението на Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г. да е спряно.

За обезпечаване на установени и изискуеми публичните задължения по изпълнителното дело, публичният изпълнител при ТД на НАП [населено място] издава, както следва:

1. ПНОМ с изх. № С230022-022-0044723/21.06.2023 г. на основание чл. 200 вр. чл. 202, ал. 1 вр. чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, с което е наложена обезпечителна мярка – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги, находящи се в търговски банки за изискуемо публично вземане в общ размер на 308 038.89 лв.: „Юробанк България“ АД, „Обединена Българска банка“ АД и „УниКредит Булбанк“ АД. Изпратени са запорни съобщения на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК до банките. Получен е отговор от страна на „Обединена Българска банка“ АД, съгласно който „Бизнес процеси“ ЕООД не е клиент на търговската банка. Получен е отговор от „УниКредит Булбанк“ АД, съгласно който запорът е наложена по сметката на задълженото лице, но също така в ползва на банката има предходно учреден залог по реда на Закона за договорите за финансово обезпечение. До издаване на Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. на Директор на ТД на НАП-С. не е получен отговор от „Юробанк България“ АД;

2. ПНОМ с изх. № С230022-022-0044750/21.06.2023 г. на основание чл. 200 вр. чл. 201, ал. 3 вр. чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, с което е наложена обезпечителна мярка – запор върху МПС: лек автомобил марка „Нисан“, рег. [рег.номер на МПС] , Р. № JN1JFNT32U0105122, двигател № M9RA868C087536, година на производство 2019 г., мощност 130 kw, с цена на придобиване 0.00 лв. и товарен автомобил марка „Нисан“, рег. [рег.номер на МПС] , Р. № VSKCVND40U0146486, двигател № YD25783466A, година на производство 2007 г., мощност 126 kw, с цена на придобиване 0.00 лв.

Изпратено е запорно съобщение до СДВР, като към датата на издаване на Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. на Директор на ТД на НАП-С. не е изпратено съобщение от СДВР с потвърждение за налагане на запора върху посочените автомобили.

От страна на „Бизнес процеси“ ЕООД са депозираны както следва: жалба с вх. № 53-06-6651/27.06.2023 г. срещу ПНОМ с изх. № С230022-022-0044750/21.06.2023 г. и жалба с вх. № 53-06-6652/27.06.2023 г. срещу ПНОМ с изх. № С230022-022-0044750/21.06.2023 г., които с оглед процесуална икономия са разгледани в едно производство, и по които впоследствие Директор на ТД на НАП [населено място] се произнася с Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. С решението на административния орган оспорените ПНОМ са потвърдени като правилни, законосъобразни и обосновани, поради което жалбите са оставени без уважение като неоснователни. Административният орган е приел, че Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г., издадено от Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. при Министерство на иновациите и растежа е годен изпълнителен титул, тъй като същото е издадено на основание чл. 39, ал. 5 от ЗУСЕФСУ, и представлява индивидуален административен акт, съответно оспорването му не спира неговото изпълнение на основание чл. 27, ал. 2 от ЗУСЕФСУ, като публичното вземане подлежи на събиране по реда на чл. 169, ал. 1 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка и доказателства, Съдът достигна до следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя на 14.07.2023 г., видно от приложеното известие за връчване /л.19/. Жалбата е подадена на 21.07.2023 г. до Съда, видно от положения входящ № 27387/21.07.2023 г. /л.6/, т.е. в законоустановения срок за оспорване на административния акт, лично от жалбоподателя при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 197, ал. 1 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Съдът, счита, че същото е постановено в съответствие с материалния закон, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Доводите и възраженията на жалбоподателя са неоснователни и недоказани.

Съгласно разпоредбата на чл. 195 от ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 от ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 от ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на Директор на ТД на НАП С.. По аргумент от разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, Съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, Съдът, съобразно задължението си за извършване пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, следва да прецени дали при издаването на трите административни акта (двете постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на Директор на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 от ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на

компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 от ДОПК).

Постановленията за налагане на обезпечителни мерки са издадени от компетентен административен орган, съгласно чл. 167 във вр. чл. 195, ал. 3 от ДОПК. Настоящият съдебен състав намира, че е спазена изискуемата, съгласно чл. 196, ал. 1 от ДОПК форма. Както се посочи по-горе, оспореното Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. е издадено от компетентен административен орган в изискуемата писмена форма.

В случая е безспорно установено, че с ПНОМ изх. № С230022-022-0044723/21.06.2023 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] са наложени обезпечителни мерки – заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, в размер на общо в размер на 308 038.89 лв. – главница в размер на 298 759.10 лв. и лихва в размер на 9 279.79 лв. по банкови сметки, находящи се в „УниКредит Булбанк“ АД, а с ПНОМ изх. № С230022-022-0044750/21.06.2023 г. на основание чл. 200 вр. чл. 201, ал. 3 вр. чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е наложена обезпечителна мярка – заповед върху МПС, собственост на дружеството-жалбоподател.

Съгласно разпоредбата на чл. 211, ал. 3 вр. чл. 209, ал. 2, т. 8 вр. чл. 195, ал. 1 от ДОПК, на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания. В случая се установи, че е издадено Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г., издадено от Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. в Министерство на иновациите и растежа, оспорено от жалбоподателя, като съдебното производство не е приключило с влязъл в сила съдебен акт.

Нормата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, ал. 2 на същата норма, определя, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Основната цел на обезпечителното производство е да бъде гарантирано изпълнението на публичните задължения, като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение, на който актив длъжникът губи правото да се разпорежда с него, и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин, законът гарантира интересите на фиска, респективно, че държавата ще може да събере установеното публично задължение, ведно с дължимите лихви до окончателното погасяване. В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки, от страна на публичния изпълнител се извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания, респективно същият разполага с правомощието да наложи обезпечителни мерки.

Разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, определя, че държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични държавни и общински вземания са тези за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета. Нормата на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, определя, че за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта,

кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Публични вземания са и лихвите за вземанията, визирани в нормата на чл. 162, ал. 2, т. 1 – 8 от ДОПК по аргумент на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК.

Нормата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н – 3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество, бенефициентът възстановява предоставената с акта по чл. 2, ал. 1 финансова подкрепа, когато е недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно усвоена сума по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В алинея втора и трета на същата норма е определен реда, по който следва да бъде издаден акта по възстановяване на сумата. Според алинея трета, в случаите по ал. 1, т. 2 управляващият орган отчита вземане въз основа на акт за установяване на публично вземане, издаден във връзка с чл. 62 от Закона за публичните финанси по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Тъй като в случая става въпрос за възстановяване на надплатени суми, то възстановяването на същите следва да стане по реда на алинея трета, т.е. чрез издаване на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на чл. 166, ал. 2 ДОПК. Този ред е спазен от административния орган с издаване на Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г. от Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. в Министерство на иновациите и растежа. Вярно е, че в случая този административен акт не е влязъл в сила, предвид че същият е предмет на висящо съдебно производство, но и че спрямо същия от страна на настоящия жалбоподател не е депозирано искане за спиране на неговото изпълнение /този факт, Съдът установи от служебна справка в деловодната система на АССГ/. Вярно е също така, че съгласно нормата на чл. 43, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3/22.05.2018 г., бенефициентът възстановява вземанията по чл. 35, ал. 1 в 14-дневен срок от датата на влизане в сила на акта, с който са установени задълженията по чл. 35, ал. 1, т. 2 от същата наредба. Цитираната разпоредба регламентира срока, в който бенефициента възстановява вземанията по чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредбата, който започва да тече от влизане в сила на издаден акт за установяване на публично държавно вземане и сред изтичането на който бенефициента изпада в забава. Неправилни са релевираните доводи на жалбоподателя, че нормата на има предвид, че самият акт за установяване на публично държавно вземане може да бъде издаден след изтичане 14-дневен срок от влизане в сила на актовете, с които е отказана верификация на разходи, т.е. че в случая липсва установено по основание и размер изискуемо публично държавно вземане /в този смисъл Решение № 11046/14.11.2023 г. постановено по административно дело № 7415/2022 г., I-во отделение по описа на ВАС/.

Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г. на Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. в Министерство на иновациите и растежа е издадено на основание чл. 39,

ал. 5 от ЗУСЕФСУ, съгласно която норма, ръководителят на управляващия орган може едностранно да прекрати административния договор и за да предотврати или отстрани тежки последици за обществения интерес. Безспорно същото представлява индивидуален административен акт, чието оспорване по съдебен ред не спира изпълнението му, като на основание чл. 27, ал. 2 от ЗУСЕФСУ, като публичното вземане подлежи на събиране по реда на чл. 169, ал. 1 от ДОПК, т.е налице е допуснато по закон предварително изпълнение на решението, с което е определено връщане на недължимо платена без правно основание или при отпаднало основание финансова подкрепа.

Паралелно в производството по налагане на обезпечителни мерки за събиране на публични държавни вземания не следва и не може да се обсъждат и преценяват възражения, касаещи въпроса дали съответният изпълнителен титул е редовен, тъй като това са факти и обстоятелства извън компетентността на публичния изпълнител. Както с се установи, Решение № РД-02-16-1107/02.03.2023 г. на Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. в Министерство на иновациите и растежа е предмет на висящо съдебно производство, към настоящия момент няма влязъл в сила съдебен акт, с който същото да е отменено като незаконосъобразно. Отделно от страна на дружеството-жалбоподател не предявено искане за спиране на неговото изпълнение по законоустановения ред. В тази връзка, Съдът счита, че е налице индивидуален административен акт, подлежащ на изпълнение, независимо от неговото оспорване по съдебен ред, поради което към датите на издаване на ПНОМ с изх. № С230022-022-0044723/21.06.2023 г. и ПНОМ с изх. № С230022-022-0044750/21.06.2023 г., безспорно са били налице изискуемите на основание чл. 195, ал. 1 от ДОПК законови предпоставки – а, именно установени и изискуеми по основание и размер публични държавни вземания.

Безспорно при наличие на годен изпълнителен титул, публичният изпълнител действа в условията на обвързана компетентност, а именно същият е задължен да предприеме действия по неговото изпълнение. Разпоредбата на чл. 195, ал. 3 от ДОПК, определя, че обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител: 1. по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане; 2. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание. В процесния случай, липсата на доброволно погасяване на задължението, респективно липсата на обезпечение на същото по друг начин водят до извод за обоснована преценка на публичния изпълнител за затруднено събиране на дължимите суми, определени на дружеството-жалбоподател. Следователно при кумулативно наличие на всички предпоставки, визирани в закона, публичният изпълнител разполага с правомощието и е задължен да наложи обезпечителните мерки, регламентирани в чл. 198, ал. 1 от ДОПК. Законът допуска обезпечаването на публичното държавно или общинско вземане да се извършва чрез налагане на заповед, респективно и с още няколко вида обезпечителни мерки изхождайки от текста на нормата на чл. 198, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. Съдът намира, че

наложените обезпечителни мерки са съобразени и с тази законова разпоредба.

Нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, определя, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5 на същата разпоредба. При определянето на обезпечителната мярка следва да бъде взета предвид, както обезпечителната нужда на публичния взискател, както и наложената мярка да не води до прекомерно обременяване интересите на длъжника. Това изискване произтича пряко от нормата на чл. 6 от АПК, установяваща принципа на съразмерност, а именно, че административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която административният акт се издава. Безспорно е, че наложените с процесните ПНОМ са съобразени с нормата на чл. 6 от АПК. Видно от доказателствата е, че общият размер на установеното публично държавно вземане на дружеството-жалбоподател, представляващо недължимо платена финансова подкрепа по определена програма по реда на ЗУСЕФСУ са в особено голям размер – 308 038.89 лв., като наложеното обезпечение е за същата сума, предвид липса на преобезпечаване на задължението. Отделно от страна на „УниКредит Булбанк“ АД е изрично посочено, че в ползва на банката има предходно учреден залог по реда на ЗДФО, а от отговора на О. АД се установява, че дружеството-жалбоподател не е техен клиент.

От страна на дружеството-жалбоподател в хода на развилото се производство по административен ред не са предоставени данни за налични активи, които са годни да обезпечат размера на установеното задължение, не е поискано дори замяна на наложените обезпечителни мерки. Следователно правилно решаващия административен орган е приел, че не е налице основание, водещо до отмяна или замяна на наложените обезпечителни мерки.

Правилно административният орган се е позовал и на нормата на чл. 229 от ДОПК, съгласно която, по молба на длъжника публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Именно чрез тази законова регламентация се цели обезпечаване на нормалното осъществяване на дейността на лицето, независимо от наложените обезпечения. Такава молба не е подавана от дружеството-жалбоподател, както се установи от представената административна преписка. От друга страна, както е и посочил, решаващият административен орган, без съгласието на публичния изпълнител, длъжникът разполага винаги с възможността да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа по реда на чл. 199, ал. 2 от ДОПК, но доказателства за такова предприето от жалбоподателя действия липсват по делото.

Следователно при така установеното жалбата се явява неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде отхвърлена, а оспореното Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. на Директор на ТД на НАП-С. потвърдено като

правилно и законосъобразно.

При този изход на делото, доказана е по основание претенцията на ответника за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. - минимума по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразно фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 161, ал. 1, изречение трето, във връзка с чл. 144, ал.1 във връзка с чл. 197 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „Бизнес процеси“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „Н.“,[жк], [жилищен адрес] представлявано от А. И. Д., чрез адвокат В. Г., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № ПИ-238/11.07.2023 г. на Директор на ТД на НАП-С., с което е оставени без уважение жалба по административен ред срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С230022-022-0044723/21.06.2023 г., издадено от А. Д., публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП [населено място] и жалба по административен ред срещу ПНОМ с изх. № С230022-022-0044750/21.06.2023 г., издадено от А. Д., публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП [населено място].

ОСЪЖДА „Бизнес процеси“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „Н.“,[жк], [жилищен адрес] представлявано от А. И. Д., чрез адвокат В. Г., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], да заплати на ТД на НАП-С. сумата 100.00 лв. /сто лева/, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно, на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: